

τος τῶν θυρῶν παρήχθη ἡ βαρὴ τῶν ὠν ; Ἄλλοι τινὲς δοξάζουσιν ὅτι ἡ συνήθεια αὕτη ἐγένετο κατὰ πρῶτον δεκτὴ μετὰ τὴν Δ' ἑκατονταετηρίδα, ὅτε ἀπαγορευθεῖσης ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς χρήσεως τῶν ὠν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ μάλιστα τὴν μεγάλην ἐβδομάδα, μέγας ἀριθμὸς ὠν συνετρεφέτο, καὶ ὅτι διὰ τὰ πωληθῶσιν εὐκολώτερον διδόμενα ὡς δῶρα πρὸς τὰ παιδία, ἐπενοήθη ἡ βαρὴ· ἔτο δὲ ὅχι μόνον κόκκινον ἀλλὰ καὶ ἄλλων εἰδῶν τὸ χρῶμα, καὶ γραφαὶ διάφοραι ἐγένοντο ἐπὶ τῶν ὠν.

Ἄλλοι πάλιν ἀναιροῦσι τὴν ἰδέαν αὐτὴν λέγοντες ὅτι καὶ εἰς μέρη μὴ χριστιανικά, ὡς περ' εἶπεῖν εἰς τὴν Περσίαν ὅπου δὲν ὑπάρχει νηστεία χρωματίζονται ὡς τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, καὶ ὅτι καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἔχουσι τὴν συνήθειαν ταύτην κατὰ τὸ Πάσχα αὐτῶν.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὸ βάπτειν τὰ ὠὰ εἶναι πολὺ ἀρχαιότερον τοῦ χριστιανισμοῦ, σύμβολον ἰσως θεογονικῶν μυστηρίων· οἱ Φοίνικες ἐλάτρευον τὸν Δημιουργὸν ὑπὸ σχῆμα ὠοειδές, καὶ ἐδόξαζον ὅτι ὁ ἔρως καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐξῆλθον ἀπὸ ὠῶν γεννηθέν ὑπὸ τῆς νυκτός.

Ἰνδικὴ τις εἰκὼν παριστάνει τὸν Δημιουργὸν ἔχοντα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὠὰ ἀνοικτά, ἐντὸς τῶν ὀπείων ὑπάρχουσιν ὄντα· ἐπὶ δὲ τοῦ καλύφους φαίνεται μόλις πλάσθει· ὁ ἀνθρώπος.

Εἰς Ἰαπωνίαν μεταξὺ τῶν ἱερῶν εἰκόνων φαίνεται καὶ ὠὸν ἐξεργόμενον ἀπὸ τῶν ὑδάτων, καὶ ταῦρος ὀρμῶν ἵνα συντρίψῃ αὐτό.

Πιθανώτατον ἄρα ὅτι ἡ συνήθεια τοῦ βάπτειν καὶ δωρεῖν ὠὰ ἀνάγεται εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν, ἀφοῦ οἱ λαοὶ τοὺς ὑποίους ὀνομάσαμεν θεωροῦνται ὡς οἱ ἀρχαιότεροι.

Ἀλλὰ διὰ τί τὰ ὠὰ χρωματίζονται καὶ δωροῦνται τὸ Πάσχα καὶ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ; Ἴσως διότι ἐπὶ Ῥωμαίων καὶ ἐπὶ τῶν Φράγκων αὐτῶν μέχρι τῶν πρώτων Καπέτιων τὸ ἔτος ἤρχιζε τὸ Πάσχα· γνωστὸν δὲ ὅτι πανταχοῦ καὶ αἰετοῦ ἐδίδοντο δῶρα, ὅπως καὶ σήμερον τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—οοο—

ΠΕΡΙΠΗΓΗΣΙΣ.

Μὴ, φίλ', εἰς ἀρχαιότητας
τοῦ κόσμου ματαιότητας,
μὴ, φίλοι ! εἰς ἰτέας
τὰς μεταγχολικάς,

Μὴ, φίλοι, εἰς τὰ μνημεῖα
τοῦ Χάρου προμνημεῖα

μηδὲ ὑπὸ πτελέας
ἀόσμονες, νεκρικός,

—οοο—

Μὴ εἰς Πανεπιστήμια !

τί ὦρελιῶν προοίμια

ῥητόρων, καὶ σχολεία

ῥαυκάλων φθισικῶν ;

Μακρὰν ἀπὸ ληρύματα

καὶ μάταια λαλήματα·

εἴν' ὅλ' ἀρετησία

μωρῶν σχολαστικῶν.

—οοο—

Τί ἄρα θὰ κερδήσωμεν,

ἂν εἰς τὸν κόσμον ζήσωμεν,

μὲ πότους καὶ πικρίας

καὶ σκέψεις σοδαράς,

Καὶ δὲν διασκεδάσωμεν,

χορεύσωμεν, γελᾶσωμεν,

μὲ κόμονες καὶ εὐθυμίας

παντοτεινῆς χαρᾶς ;

—οοο—

Λοιπὸν ἄς εὐθυρήσωμεν

τὰ πάντα· ἄς λησμονήσωμεν

ὅχ' ὑπὸ κυπαρίσσους

καὶ τέπους θλιβεροὺς,

Ἀλλ' εἰς λειμῶν' ἄς τρέλωμεν

τὰ ψάλλωμεν τὰ παίζωμεν

εἰς ἱα καὶ γαρκίσσους

εὐώδεις, δροσεροὺς.